

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνισκώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχάτην παιδικών περιοδικών σύγγραμμα, άληθεις παρασχόν εις την χάραν ημών άνηθούσας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Εσωτερικού : Εξωτερικού :</p> <p>Ετησία δε. 8,— *Ετησία φρ. 10,— Εξάμηνος 4,50 *Εξάμηνος 5,50 Τριμηνός 2,50 Τριμηνός 3,—</p> <p>Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΗΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20</p> <p>Διά τών Πρακτόρων, Εσωτερ. λ. 10, Εξωτερ. λ. 15 Φύλλα προηγουμένον έτος, Α' και Β' περίοδον τιμώνται έκαστον λεπ. 25</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ *Οδός Ερμούκου άρ. 38, παρά τώ Βαρθάκιον</p>
<p>Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος</p>	<p>Εν Αθήναις, 1 Νοεμβρίου 1914</p>	<p>Έτος 36ον.—Άριθ. 48</p>

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ (Συνέχεια· ίδε σελ. 336)

«Επισκέψης στήν δυο μετά τα μεσάνυχτα; Αυτό είναι παρίζενο!» έσυλλογίσθη ό Έρβελίν.

Κρυπτόμενος οπίσω από τα δένδρα, έπλησίασε, διά να ίδή καλλίτερα, όσον τώ έπέστρεπεν ή φρόνησις. Η όμίχλη όμως τέν ημποδίζε. Έξαφνα έλαμψεν ένα φώς: Ο δειγής, ό όποσός είχε μείνει εις τό αυτοκίνητον, άναθεν ένα σιγάρο.

Άλλα και πάλιν ό Έρβελίν δεν είδε τίποτε, διότι ό καπνιστής είχε τό πρόσωπον έντελώς σκεπασμένον με την προσωπίδα του σωφέρ, που άποτελείται από κουκούλαν και πελώρια ματογυάλια.

«Α, ά! έπιβύρσειεν ό αστυνομικός αυτό μου φαίνεται άκόμη πιο περίεργο. Άν μπορούσα να πάρω τον αριθμό αυτού του άμαξιού, ίσως θα μάθαινα άριστο πολύ ενδιαφέροντα πράγματα!»

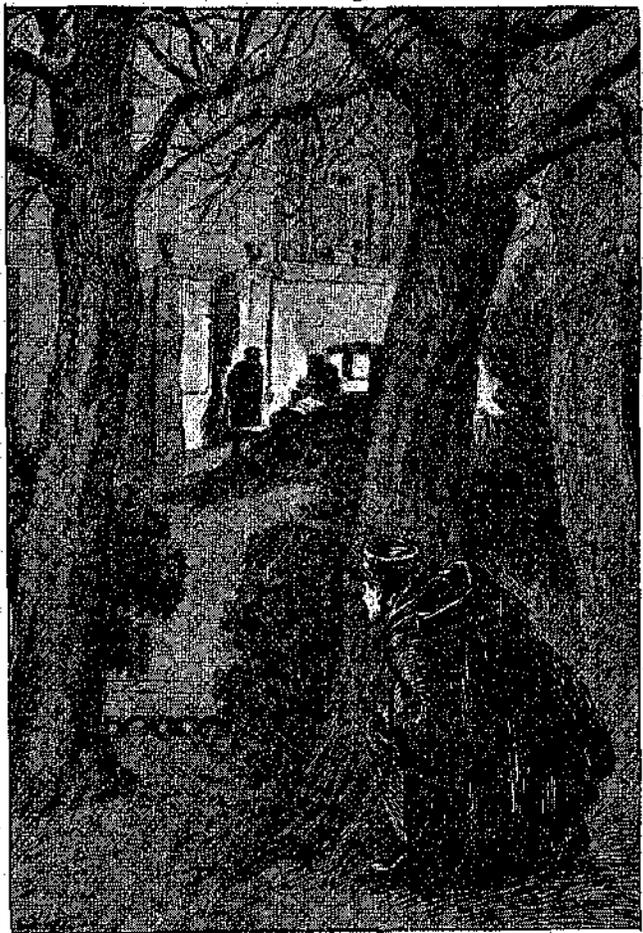
Δέν άργησε πολύ να εύρη τρόπον διά να ικανοποιήση την περιέργειάν του. Έσήκωσε την κουκούλαν του έπανωφορίου του και έπροχώρησε κατ' εϋθείαν εις τό άμάξι, κρατών δύο τηλεγραφήματα, τα όποια είχε πάντοτε, διά κάθε ένδεχόμενον, εις τον πύκλον του.

— Καλησπέρα, φιλαράκο μου, είπε με βραχνήν φωνήν εις τον σωφέρ μου κάνεις μία χάρι; Έχασα τα γυαλιά μου κ' έχω να δώσω δύο τηλεγραφήματα· τό ένα, μου φαίνεται, για την όδον Περγολέζε· τό άλλο για την όδον Σποντινί. Δεν βλέπω να τα διαβάσω... Μου λές, σε παρακαλώ, μην κοπιάσω άδικα, ποτό είναι για

τον ένα δρόμο και ποτό για τον άλλο; Ο σωφέρ δεν άπεκρίθη. Έβγαλε τα χονδρά του γάντια για να νάναι ή ένα σπύρτο, έπληρ τα δύο τηλεγραφήματα (*) και τα έπλησίασε στα γυαλιά του. Έπειτα τα έπέστρεπεν εις τον ψευδοδιανομέα, τό έν κατόπιν του άλλου, λέγων άπλώς:

— Αυτό, Σποντινί· αυτό, Περγολέζε. Δίνε του τώρα! καληνύκτα!

(*) Ίδε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 336.



«Δύο άνθρωποι παρουσιάσθησαν εις την καγκελόθραν...»
 (Σελ. 341, στ. γ')

— Έυχαριστώ, φιλαράκο! άπεκρίθη ό ψευδοδιανομέας, φυλάττων προσέκτικα τα δύο τηλεγραφήματα εις τον σάκκον του.

Εις μάτην όμως προσεπάθησε να πάρη τον αριθμόν του αυτοκινήτου. Εις την θέσιν του ύπρχε μόνον μία μουντζούρα. Τον είχον σβύση.

Έφυγε γρήγορα προς την όδον Περγολέζε· αλλ' από εκεί έπέστρεψε πάλιν εις την λεωφόρον του Δάσους κ' έκρύβθη όπισω από τα δένδρα, εις την πρώτην του σκοπιάν.

Έμεινεν εκεί, τουρτουρίζων από τό κρύο και κατασκοπεύων, μίαν ώραν. Εις τας τρεις, ένα φώς έλαμψεν εις τον κήπον και δύο άνθρωποι παρουσιάσθησαν εις την καγκελόθραν. Ο ένας είχε όλον του τό πρόσωπον σκεπασμένον, όπως ό σωφέρ, και ήτο τυλιγμένος με μίαν μακρύν γούναν. Άνέστη εις τό αυτοκίνητον, τό όποσον έφυγεν ολοταχώς. Ο άλλος έπέστρεφεν εις τό μέγαρον με τό φώς.

Ο Έρβελίν εκίνησε διά τό σπίτι του, τρίβων τα χέρια.

«Άν δεν άπατώμαι, έσυλλογίζετο, να μία νυκτερινή επίσκεψις που μάς έπιφυλάσσει εκπλήξεις! Άριστο πρέπει να μάθω ποιά είναι αυτά· τα τρία μυστηριώδη ύποκειμενα».

Τό άλλο πρωί, ό Έρβελίν, συνοδευόμενος υπό του Κράμπ, εισήλθεν εις τό γραφείον του κ. Βερτιγιόν, διευθυντού της ανθρωπομετρικής υπηρεσίας εις την Αστυνομίαν.

— Άγαπήτέ μου διευθυντά, τώ είπεν ό κ. Κράμπ, ίδου δύο τηλεγραφήματα που φέρουν άποτυπώματα δακτύλων. Ένδιαφερόμεθα πολύ να μάθωμεν την προελευσίαν των. Ο κ. Διευθυντής της Αστυνομίας σας παρακαλεί πολύ να εξετάσετε τό γρηγορώτερον αυτά τα άποτυ-

πώματα και να ιδίτε αν είμπορη να εξα-
κρίθωθι εις ποτον άνήκουν, με την βοή-
θειαν των άρχείων σας.

Ο κ. Βερτιγιόν έπήρε προσεκτικά τα
δύο τηλεγραφήματα και ειπε :

— Άγαπητέ μου κύριε Κράμπ, θα εξα-
τασθούν. Άλλά χρειάζεται καιρός. Δέν θα
είμπορέσω να πληροφορήσω τον κ. Διευ-
θυντήν παρά μετά δύο ήμέρας.

Μετά δύο ήμέρας, ο κ. Λαρόζ έλαβε
το ακόλουθον σημείωμα :

«Τα δακτυλικά αποτυπώματα τα πα-
ρατηρηθέντα επί των δύο τηλεγραφήμα-
των, άνήκουν, μερικά, εις ένα λοποδύ-
την της συμμορίας Πλόκ, τον έπιλεγόμε-
νον Λαίλαπα» (*).

— Νά το ! άνέκραξεν ο κ. Λαρόζ. Ο
Έρβελίν την έκαμε πάλι τή δουλειά του
σα μάστορης. Φωνάζετε του να έλθη εδώ,
άγαπητέ μου Κράμπ.

Ο κλητήρ, ο οποῖος εστάλη να φωνάξη
τον Έρβελίν, επανήλθε μετ' όλίγον δια
νάναγγελίη εις τον κ. Διευθυντήν, ότι ο
άστυνομικός είχαν αναχώρησι με αυτοκί-
νητον εις τας ένδεκα και είχαν ειδοποιήση
ότι θα επέστρεφε το απόγευμα, εις τας
τέσσαρας.

— Έφυγε με αυτοκίνητο; ειπεν ο κ.
Λαρόζ. Άκολουθεί κάποια ίγνη πάλιν και
θα ετοιμάξη κανένα κεινούργιο κόλπο.
Κράμπ, μόλις γυρίση, σής παρακαλώ να
μου τόν στείλετε.

Εις τας τέσσαρας, όταν ο Έρβελίν
εισήλθεν εις το γραφείον του κ. Διευθυ-
του της Δημασίας Ασφαλείας, ήτον αλη-
θινά συγκεκινημένος.

— Κύριε Διευθυντά, ειπε, έρχομαι από
μίαν έρευναν, που μάς απέκαλυψε πράγ-
ματα φοβερά!

— Έλα μαζί μου εις το γραφείον του
κ. Διευθυντού της Άστυνομίας, ειπεν ο
κ. Κράμπ. Σε περιμένει δια να του πής
τί έμαθες.

Μετ' όλίγον εισήλθον και οι δύο εις το
γραφείον του κ. Λαρόζ.

— Λοιπόν, Έρβελίν; ήρχισε να λέγη
ο προϊστάμενος; έφαντάξασο, ότι την
παρασμένη νύκτα, είχες μπροστά σου τον
Λαίλαπα; Αυτό του κακούργου τα δα-
κτυλικά αποτυπώματα ανέκλυψεν ο κ.
Βερτιγιόν επάνω εις τα τηλεγραφήματα.

— Δέν τό ήξευρα, κύριε Διευθυντά,
άλλ' από μίαν ώρα ήμουν βέβαιος. Έλα-
βα πληροφορίας περί του προσώπου που
κατοικεί εις την οδόν Λαλό και που εδέ-
χθη απόψε μίαν έπίσκεψιν, ίσως τον Πλόκ
τον ίδιον!

(* Βλ. εν τω συνέχει).

(*) Ως γνωστόν, η ανθρωπομετρική υπηρεσία
της Αστυνομίας, φωτογραφεί κάθε συλλαμβά-
νόμενον κακούργον, τον μετρά δι' ειδικού μηχα-
νήματος και λαμβάνει αποτυπώματα των δακτύ-
λων του. Διά του τελευταίου ταύτου μέσου,
προπάντων, τον αναγνωρίζει κατόπιν υπό πᾶσαν
μεταμόρφωσιν και μεταμύρσιν. Διότι, κάθε
άτομον έχει ιδιαίτερα δακτυλικά αποτυπώματα,
τα οποῖα δέν αλλάζουν ποτέ.—Σ. τ. Μ.

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΣΥΛΛΕΞΕΩΣ ΣΗΜΕΙΩΝ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Υπερήφανος δια τας περιποιήσεις που
του έκαμαν, ο Λουλού έφθασε να νομίζη
τον έαυτον του αληθινόν ήρωα και συχνά
έλεγεν εις τον Τζούλην με κάποιον προστα-
τευτικόν ύφος :

— Βλέπεις λοιπόν, κύριε, τί ώρατα
πού τα καταφέρνω κ' εγώ;

Και δέν έπαυε να τώ διηγείται τί και
τί έκαμε, δια να κατορθώση να φέρη εις
τον κυβερνήτην του «Γαλλικού» την επι-
στολήν, η οποῖα έσωσε τους Γάλλους τους
κλεισμένους εις το Προξενείον.

— Σύμφωνα! άπαντούσε ο σπουδαστής
μικρό μου Λουλού, είσαι ένας ήρωας. Άλλά
έχεις ακόμη να κέρως κ' άλλους άθλους :



«Βλέπεις, τί ώρατα που τα καταφέρνω κ' εγώ...»
(Σελ. 342, στ. β')

πρέπει τώρα να βρής τον μπαμπά σου και
τη μαμά σου. Ο καλός σου φίλος, ο
στρατηγός, δέν θα σου άρνηθῆ την συν-
δρομή του.

— Βεβαίωτατα! ειπεν ο Λουλού, ο
στρατηγός μου υπεσχέθη ότι, μόλις μπο-
ρέση, θα μου δώση μια καλή συνδεία,
για να πάω να βρω τους γονείς μου.

— Φθάνει μόνον να μάθης που είναι!
άπεκρίθη σκεπτικώς ο Τζούλης.

Η ζωή του στρατοπέδου ήτο πολύ τα-
κτική. Το πρωί, συνήθως ήσυχον, οι
στρατιώται κατεγίνοντο εις τα έργα των.
Εις τας δέκα ήτο το πρόγευμα, το οποῖον
ο Λουλού και ο Τζούλης έπαιρναν μαζί
με τους αξιωματικούς. Έπειτα, κατά το
μεσημέρι, ήρχιζεν εκείνο που οι μικροί
μας φίλοι ονόμαζαν διασκεδάσιον: αι μά-
χαι, αι μικροσυμπλοκαί.

Τα τηλεβόλα της «Δόξης», τα οποῖα
ήρχιζαν αυτήν την ώρα, να βροντούν, έ-
διδαν το σύνθημα. Συγχρόνως έφθαναν εις

το στρατόπεδον άνηχενται, άγγέλλοντες
ότι έφάνησαν εις τα ύψόμενα ίππεις μα-
ροκίνοι.

Τότε άρπαζαν όλοι τα όπλα και τους
έκυνηγούσαν.

Ο Λουλού και ο Τζούλης είχαν την
άδειαν να λαμβάνουν μέρος εις τας μικράς
αυτάς εξόδους, όχι και τόνον επικινδύ-
νους, αρκετάς όμως δια να τας δίδουν
μίαν ιδέαν του πολέμου. Τους είχαν δώση
από μίαν μικράν καραμπίναν του ίππικού
και ούτως ώπλισμένοι, ήκολούθουν σχε-
δόν καθ' έκάστην τή στρατεύμα εις την
δράσιν του.

«Η άδεια του στρατηγού.

Όταν, την ήμέραν εκείνην, ο Λουλού
και ο Τζούλης ήπησαν κατά το σύνθημα
εις την σκηνήν του στρατηγού, δια να
μάθουν νέα, ένας αξιωματικός, έξερχόμε-
νος εκείνην την στιγμήν, τους έφώναξε
φιλικώς :

— Παιδιά! σήμερα έχει σπουδαία!

— Τί, υπολοχα-
γέ μου; ήρώτησεν
ο σπουδαστής.

— Ο στρατηγός
διέταξε, για το ά-
πόγευμα, μια με-
γάλη αναχώρησι στο
Ταντέρτ, όπου, κα-
θώς φαίνεται, υπάρ-
χουν Γάλλοι αιχμά-
λωτοι των Μαροκι-
νών. Θα πάμε να τους
έλευθερώσουμε!

— Μπράβο! έ-
φώναξε ο Λουλού,
θα διασκεδάσωμε!

— Άν, έννοεί-
ται, ο στρατηγός
μάς δίνη την ά-
δειαν νακολουθή-
σωμε και μεΐς,

προσέθεσεν ο Τζούλης.

Ο μικρός Ρισανέλ ύψωσε τους ώμους.
— Είσαι ανήθως, ειπε, δέν ξέρεις, ότι
ο στρατηγός δέν μου άρνεΐται τίποτε; άμα
λοιπόν του τό ζήτησω, θα μου τό επιτρέψη.

Την στιγμήν εκείνην ο στρατηγός Δρϋδ,
έν μεγάλη στολή, εξήρχετο από την σκη-
νήν του, ακολουθούμενος από όλον του τό
έπιτελεϊον. Ο Λουλού, χωρίς να τή χάση
καθόλου, έπροχώρησε και, χαιρετήσας
στρατιωτικώς, ήρώτησεν άπνευστα :

— Στρατηγέ μου, μάς δίδετε την άδεια,
του Τζούλη κ' εμένα, νακολουθήσωμε τό
στρατό που φεύγει σήμερα για το Ταντέρτ;
Οι αξιωματικοί, και αυτός ο στρατη-
γός, μετά βίας έκρατούσαν τα γέλια.

— Μα ξέρεις, μικρέ μου, τί θα κά-
μουν εκεί; ήρώτησεν ο Δρϋδ, τραδών έ-
λαφρά τό αυτί του Λουλού.

— Μάλιστα, στρατηγέ μου, άπεκρίθη
ο μικρός, θα έλευθερώσωμ εκεί κάτω
Γάλλους αιχμαλώτους.

— Διαβόλε! αυτός τή ξέρει όλα!
Ο Τζούλης έν τώ μεταξύ είχε πλη-
οιάση. Ο Λουλού εξήκολούθησε :

— Ω, στρατηγέ μου, σής παρακαλώ
πολύ... δώστε μας την άδεια να πάμε και
μεΐς. Είνε τόσο διασκεδαστικό νίκουρη
κανείς τή τουφεκία, να βλέπη τέλογα να
τρέχουν, να είναι τελοσπάντων στον πό-
λεμο!

— Όστε συ δέν φοβάσαι; ήρώτησεν ο
στρατηγός μειδιών.

— Νά φοβηθῶ; άπεκρίθη ο Λουλού.
Πώς μπορεί κανείς να φοβάται μαζί με
Γάλλους στρατιώταις;

«Η άπάντησις αυτή κατέκτησεν όλον
τό έπιτελεϊον.

— Στρατηγέ μου, ειπε τότε ένας ήλι-
κιωμένος λοχαγός, Ρενάρ ονόματι, ο ό-
ποιος είχε κερδίση όλους τους βαθμούς
του εις την Άφρικήν αναλαμβάνω τό
παιδί και, αν θέλετε να μου τό εμπιστευ-
θήτε, σής υπόσχομαι να μη πάθη τό πα-
ραμικρό.

— Πολύ καλά λοιπόν, ειπεν ο στρα-
τηγός, Ρενάρ, σου εμπιστεύομαι τα δύο
παιδιά. Δεΐξτε τους, αφού επιμένουν να
τό ιδούν, πως φέρονται οι Γάλλοι στρα-
τιώται άέναντι του έχθρου!

Το στρατόπεδον του Ταντέρτ.

Περιχαρείς οι δύο μικροί Παρισίνοι
επέστρεψαν εις την σκηνήν των, δια να
φορέσουν την στολήν της έκστρατείας και
να πάρουν τής καραμπίνης των.

«Όλοι οι στρατιώται ετοιμάζοντο με
χαράν δι' αυτήν την εκστρατείαν, σπου-
δαιότεραν άπ' όλας όσας είχαν κάμη ως
σήμερον.

Την μίαν μετά τό μεσημέρι εξεκίνησε
τό πρώτον σύνταγμα, αποτελούμενον από
πεζικόν, πυροβολικόν και ίππικόν, με
προσκόπους Σπαγγήδες.

Ο Λουλού και ο Τζούλης ήσαν εις τό
κέντρον του λόχου του πεζικού, όπισω
από τό άλλον του λοχαγού Ρενάρ.

Χωρίς έμπόδιον, χωρίς αντίστασιν, έ-
φθαναν εις τό αγροκτήσιον Άλθαβέρ, εις
άπόστασιν οκτώ χιλιομέτρων από του
στρατοπέδου.

Ο Λουλού ήτο άπογοητευμένος που
δέν έρριψεν ούτε μίαν τουφεκιάν.

— Δέν θα γίνη λοιπόν μάχη; έρωτούσε
τον αξιωματικόν. Ούτε έχθρός φαίνεται,
ούτε τουφεκι πέφτει...

— Υπομονή, μικρέ μου! άπεκρίθη ο
αξιωματικός. Έκουράσθητες;

— Όχι, λοχαγέ μου.

Παρά τας διαμαρτυρίας του Λουλού, ο
άρχηγός διέταξε νακαίωσιν τους δύο μι-
κρούς Παρισίνοους εις έν άμαξί, του πυρο-
βολικού, και ή πορεία εξήκολούθησε.

Τό βράδυ, εις τας πέντε, έφθασκν εις
τας κορυφάς των λόφων, οι οποῖοι δεσπό-
ζουν της κοιλάδος. Έκείθεν, εις τό βή-
θος, έφάνη τό περιφημόν στρατόπεδον του
Ταντέρτ, του οποίου διεκρίνοντο καθαρύ-

τατα αι σκηναι και αι καλαμπόπλετοι κα-
λύβα.

Έστάθησαν εκεί και άμείως αι πυρο-
βολαρχίαι ήρχισαν να βάλλουν κατά του
έχθρου.

Μετ' όλίγας στιγμάς, όπισθεν του λό-
φου έφάνη στήλη μαύρου καπνού, δηλούσα
πυρκαϊάν, και όλον τό πεζικόν άωρησε
προς τα εμπρός.

Ο Λουλού και ο Τζούλης, εις τό
άμαξί που τους έσυρεν, έστενωχωρούντο
δια την άπραξίαν των.

— Μα έπιτελους, έφώναξεν ο Λουλού
όρθιος, με την άχρηστων καραμπίνην εις
τό χέρι, που είμε αυτοί οι Μαροκίνοι; Δέν
βλέπω κανένα... Όραία μάχη!

«Ηρμώτερος ο Τζούλης ήρκεϊτο να
βλέπη με τα λορμιόν που του είχε θα-
νείση ένας αξιωματικός του πυροβολικού.



«Μας δίνετε την άδεια, του Τζούλη και εμένα, νακα-
λουθήσωμε τό στρατό;» (Σελ. 342, στ. γ')

Ο Λουλού είχε δίκαιον να λέγη ότι
οι Μαροκίνοι δέν εφάνοντο. Καταληθέν-
τες υπό των Γάλλων αιφνιδίως, δέν έδο-
κίμασαν ναμνηθούν, άλλ' έτράπησαν εις
φυγήν, άποκομίζοντες εκ του στρατοπέ-
δου των ό,τι ήμπορούσε να σωθῆ.

Μόνον οι ίππεις, διαχίλιοι περίπου,
επεχείρησαν έφοδον κατά του γαλλικού
πυροβολικού, αλλά και αυτοί άπεκρού-
σθησαν και ήκολούθησαν εις την φυγήν
τους άλλους.

Τότε ο γαλλικός στρατός εισήλθε θριαμ-
φικώς εις τό εγκαταλειφθέν στρατόπε-
δον, τό οποῖον άπετελεϊτο από εξακοσίας
περίπου σκηνάς, στημένες πλησίον ενός
ξηρού βάλτου.

Έν τώ μεταξύ τό ίππικόν κατεδίωκε
τους φυγάδας και κατέλαμβανε τους περίξ
του στρατοπέδου λόφους.

«Ητο νίκη, άλλ' άνωφελής, διότι, αν
έκυριεύσεν σκηνάς, δέν συνέλαβον όμως
και κανένα αιχμαλώτον.

Ο λοχαγός Ρενάρ περιεφέρετο θυμω-
μένος εις τους θρομίσκους τους σχηματι-
ζόμενους από τας σκηνάς, κ' έβαλε τους
στρατιώταις να τας ανατρέπουν, με την
έλπίδι νακαλώψη κανένα Μαροκινόν...
Άλλά τίποτε. Το στρατόπεδον ήτο έρημον.

Ο Λουλού και ο Τζούλης ήκολούθουν
τόν αρχηγόν, χωρίς να τολμούν να τή
όμιλήσουν, διότι έφάνετο πολύ στενωχο-
ρημένους. Περιεργάζοντο μόνον τό έχθρι-
κόν αυτό στρατόπεδον, με τας καραμπίνας
εις τα χέρια, έτοιμοι να πυροβολήσουν,
διότι τους είχαν είπη, ότι με τους Μαρο-
κίνοους, έπρεπε να είναι πάντοτε προσε-
κτικοί...

Ούτως έφθασαν εις μίαν σκηνήν, μεγα-
λητέραν από τας άλλας, πρό της οποίας
είδαν κιβώτια και φιάλας άρδιασμένας
εις ένα τραπέζι.

— Μπα! μπα! έκαμεν ο αρχηγός εκ-
πληκτος. Τί είναι αυτά;

Και δείχνων τα κιβώτια με τό άκρον
του μαστιγίου του, προσέθεσε :

— Μην είναι εδώ τό Έδωδιμοπωλείον
των κ.κ. Μαροκινών;

Πραγματικώς, δύο-τρια κιβώτια, ανα-
τραπέντζ υπό των στρατιωτών, εύρέθησαν
γεμάτα μπισκότα, σοκολάτες και άλλα
διαφορα έδωδιμα.

— Περιέργον! έλεγεν ο αξιωματικός,
δείχνων αυτές τας προμηθείας. Ποτέ μου
δέν έπίστευα, ότι οι Μαροκίνοι θα ήσαν
τόσον πολιτισμένοι! Είνε η πρώτη φορέ
που βλέπω εδώ-πέρα, τόσο μακριά από
κάθε πόλι, τέτοια πράγματα.

Richard... Maroc!

«Επιρώνημα εκπλήξεως, εξελθών συγ-
χρόνως από τό στόμα του Λουλού και του
Τζούλη, διέκοψε τας παρατηρήσεις αυτάς
του αρχηγού.

Πρέπει να όμολογήσωμεν, ότι η εκ-
πληξίς των ήτο δικαία, διότι επί ενός των
κιβωτίων εκείνων με τα έδωδιμα, είχαν
αναγνώση την περιφημον περιγραφήν :
Richard, Maroc.

— Τί πάθατε, παιδιά; ήρώτησεν ο λο-
χαγός, βλέπων τα έξαφρισμένα πρόσωπα
των μικρών έθελοντών του.

— Λοχαγέ!.. κύριε Λοχαγέ!.. έφώ-
ναξεν ο Λουλού, διαβήστε εκεί!.. Είνε
μια κάσσα του μπαμπά... κ' η άλλη τό
ίδιο... κ' η άλλη παρα-κάτω τό ίδιο...

Από την σκηνήν, την οποῖαν ο αξιω-
ματικός ονόμασεν έδωδιμοπωλείον, οι
στρατιώται εξήκολούθουν τρώντι να βγά-
λουν κιβώτια, φέροντα την ετικέτταν του
κ. Ρισανέλ.

«Όπως όλον τό γαλλικόν στρατόπεδον,
και ο λοχαγός Ρενάρ έγνώριζε την ιστορίαν
των δύο μικρών Παρισινών, ήξευρεν έπομέ-
νως ότι ο πατέρας του Λουλού είχε συλ-
ληφθῆ αιχμαλώτος από τους Μαροκίνοους,
και τα πολυτίμητα αυτά κιβώτια, με τό
όνομα του μεγάλου έμποροβιομηχανού, τή
έκαμαν έντύπωσιν. Δέν ήθέλησεν έν τού-

τοίς να ἐκφράσῃ τὴν ὑπόφραν πού ἐγεννήθη εἰς τὸν γοῦν του, ἀλλὰ διέταξε μόνον τοὺς στρατιώτας νὰ ἐρευνηθοῦν προσεκτικώτερα τὴν σκηνὴν καὶ τὴν περιοχὴν τῆς.

Ἡ ἐρευνα αὕτη ἐστέρθη ὑπὸ ἀνεπίστου ἐπιτυχίας, Διότι ἕνας λοχίας, ἐπιστρέψας μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὕρας, ἀνήγγειλεν εἰς τὸν ἀρχηγόν :



«Μπα! μπα!... τ' εἶν' αὐτά;» (Σελ. 343, στ. γ')

— Λοχαγέ μου, βρήκαμε δύο Γάλλους, ἕναν ἄνδρα καὶ μιὰ γυναῖκα. Οἱ Μαρκοῖνοί τοὺς εἶχαν δέσῃ καὶ τοὺς εἶχαν ριψῆ ἔς ἕνα ὑπόγειο, ἐδῶ κοντὰ, καμμία ἑκατοστή μέτρα...

Ὁ ἀξιωματικός ἐσπευσε νὰ κολλούησθαι τὸν λοχίαν εἰς τὸ ὑποδειχθέν μέρος, χαίρων διότι ἡ ἐκστρατιὰ δὲν ἐπήγαινε χαμένη, ἀφοῦ ἔσωζε δύο συμπατριώτας.

Ὁ Λουλοῦ καὶ ὁ Τζούλης, οἱ ὅποιοι δὲν ἄφιναν ἀπὸ κοντὰ τὸν λοχαγὸν Ρενάρ, τὸν συνώδευσαν καὶ τώρα, ἐπιθυμοῦντες νὰ ἴδουν καὶ αὐτοὶ τοὺς ἀνακαλυφθέντας ἐπιτέλους Γάλλους αἰχμαλώτους.

Εἰσηλθόν ὅλοι, ἀκολουθεῦντες τὸν λοχίαν, εἰς ἕνα οἰκίσκον, καμωμένον ἀπὸ σανῖδια καὶ κλαδιά. Εἰς τὸ μέσον αὐτῆς τῆς καλύβης, ὑπῆρχε μιὰ καταπακτὴ, διὰ τῆς ὁποίας καθήρχοντο εἰς μικρὸν ὑπόγειον, σκαμμένον εἰς τὴν ἄμμον. Μέσα εἰς αὐτὴν τὴν τρύπαν, ὁ λοχίας εἶχε ἀνακαλύψῃ τοὺς αἰχμαλώτους τῶν Μαρκοκινῶν.

Δύο στρατιῶται ἐπεφορτίσθησαν νὰ βασύρουν τοὺς δυστυχεῖς ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν τάφον, ὅπου τοὺς εἶχαν κλείσῃ ζωντανούς καὶ ὅπου, εὐτυχῶς, δὲν εἶχον ἀποθάνῃ ἀκόμη.

Μετὰ προσπάθειαν ὀλίγων λεπτῶν, ἀνεσῆρθη ἀπὸ τὸ ὑπόγειον τὸ σῶμα μιᾶς γυναίκης φτωχῆς, δεμένης, ἡμιλιποθύμου, — καὶ ἀμέσως ἀνήγγησεν εἰς τὴν καλύβην κραυγὴ σπαρακτικὴ :

— Μαμμά!... μαμμά!...
Ὁ Λουλοῦ ἐρρίφθη κλαίων ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ σῶμα : Ἦτο ἡ κυρία Ρισανέλ.

Μετ' ὀλίγα λεπτά, οἱ στρατιῶται ἀνέβασαν εἰς τὸ φῶς καὶ ἐκάθησαν εἰς ἕνα κιβώτιον τὸν κ. Ρισανέλ, ζωντανὸν ἀκόμη, ἀλλ' ἀρριζόμεν ἀπὸ λύσσαν.

— Ὁ μπαμπᾶς ! Εἶνε ὁ μπαμπᾶς !
Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ θεὰ τοῦ υἱοῦ των ὑπῆρξε διὰ τοὺς γονεῖς τὸ καλλίτερον ἀναληπτικόν.

Ὁ στρατιωτικὸς ἰατρός, ὁ ὁποῖος προσελήθη ἀμέσως, διὰ νὰ περιποιηθῇ τοὺς αἰχμαλώτους, ἐσπρωξε τὸν μικρὸν εἰς τὰς ἀγκάλας των καὶ τῷ εἶπε :

— Φίλησέ τους, παιδί μου, ἀγκάλιασέ τους σφιχτά. Εἶνε ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ γίνουιν καλά.

— Μὰ κ' ἐγὼ τί ἄλλο κάνω; ἀπεκρίθη ὁ Λουλοῦ.

Πραγματικῶς, ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ρισανέλ συνήλθον ἐντὸς ὀλίγου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'
Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ἐνωμένοι !

Τὶ εὐτυχὴ καὶ ωραία ζωὴν ἐπὶνοῦσαν ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ρισανέλ, ὁ Λουλοῦ καὶ ὁ

Τζούλης, ἐνωθέντες ἐπὶ τέλους εἰς τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον, μετὰ τόσας περιπετείας, μετὰ τῶν καλῶν καὶ ἀνδρείων ἐκείνων στρατιωτῶν, οἱ ὅποιοι τοὺς ἐξησάλιζαν τώρα τὴν ἐλευθερίαν !

Χωρὶς καμμίαν ἀνησυχίαν, χωρὶς κανένα φόβον ἐνδράς, ἀρπαγῆς, προδοσίας, ἠμποροῦσαν νὰ πολλαπλασίουσιν τὴν χαρὰν τῆς εὐτυχῆς των ἐνώσεως.

Ὁ στρατηγὸς Δρὺδ εἶχεν ἐπεκτείνῃ κ' ἐπὶ τῶν γονέων τὴν προστασίαν, μετὰ τὴν ὁποίαν περιέβαλλεν ὡς τώρα τὸν Λουλοῦ μόνον.

Τοῖς παρεχώρησε μιαν σκηνὴν εὐρύχωρον, ἐπιπλωμένην ὅσον τελειότερα ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ εἰς τὸ στρατόπεδον, καὶ τρεῖς στρατιῶτας διὰ νὰ τοὺς ὑπηρετοῦν καὶ νὰ τοὺς περιποιούνηται.

Ὁ ἀνάπηρος εἶχεν ἀνάγκην καὶ ἰατρικῆς περιθάλψεως. Ὁ στρατιωτικὸς ἰατρός ἐπεφορτίσθη νὰ τὸν ἐπισκέπτεται, αἱ δὲ κυρίαὶ τοῦ Βρυθροῦ Σταυροῦ, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ μιᾶς ἑβδομάδος εἶχον ἐγκαταστήσῃ ἐν νοσοκομείῳ εἰς τὸ στρατόπεδον, ἀνέλαβον τὴν κυρίαν Ρισανέλ, τῆς ὁποίας ἡ ὑγεία εἶχε κλονισθῆ ἐπίσης ἐκ τῶν τελευταίων περιπετειῶν.

Διήρχοντο τὰς ἡμέρας των εἰς τὴν σκιάν τῆς σκηνῆς, ἡ ὁποία, στημένη εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς ωραίους ἐκείνους κήπους πού περι-

βάλλον τὴν Καζαμπλάνιαν, ἀπέτελε καταικίαν ἀνετον, δροσερὰν καὶ εὐχάριστον.

Ὁ Λουλοῦ καὶ ὁ Τζούλης διηγῆθησαν διὰ μακρῶν τὰς περιπετείας των, ἀπὸ τὴν ἡμέραν πού ἐχωρίσθησαν ἀπὸ τὸν κ. Ρισανέλ.

Φαντάζεσθε με ποίαν συγκίνησιν, με ποίαν ὑπερηφάνειαν, με ποίον θαυμασμόν ἤκουσαν οἱ δυστυχεῖς μὲνοι ἐκείνοι γονεῖς τὴν διήγησιν τῆς διὰ τοῦ ἀλεξιπτώτου συγῆς, τῆς διαμονῆς εἰς τὴν αὐλήν τοῦ Σουλτάνου καὶ τῶν ἄθλων πού ἐξετέλεσεν ὁ Τζούλης, ἕως νὰ κατορθώσῃ νὰ φύγου ἀπὸ τὸ παλάτι μετὰ τὸν μικρὸν σιδηρόδρομον.

Ἄλλ' ἡ πατρικὴ καὶ μητρικὴ ὑπερηφάνεια ἐξήρθη προπάντων, ὅταν ὁ Λουλοῦ τοῖς ἐξιστόρησε τὴν δρᾶσιν του εἰς τὴν Καζαμπλάνιαν καὶ τὸν σπουδαῖον ρόλον πού διεδραμάτισε κατὰ τὴν στάσιν, αὐτὸς γενόμενος ἡ αἰτία τῆς ἀποστολῆς τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων εἰς τὸ Μαρῶκον.

Ὁ μικρὸς ἐξῆρε τὰς δυσκολίας, τὰς ὁποίας κατώρθωσε νὰ υπερικήσῃ, — καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν μόνος του, χωρὶς τὴν βοήθειαν τοῦ Τζούλη, — διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ μέχρι τέλους τὴν δυσχερῆ ἀποστολήν πού τοῦ ἀνέθεσαν.

Διὰ τοῦτο ὁ Ρισανέλ, ἐνθουσιασθεὶς μετὰ τὸ θάρρος τοῦ μονογενοῦς του, ἐδήλωσεν ὅτι δὲν τὸν ἐμαλε πλέον διὰ τὰ δυστυχήματα πού τῷ συνέβησαν, ἀφοῦ αὐτὰ ἐγένον ἀφορμὴ διὰ νὰ ἐκδηλωθοῦν τὰ ἑκτάκτα προτερήματα τοῦ ἀγαπημένου τοῦ Λουλοῦ. Περὶ τῶν κατορθωμάτων τοῦ μικροῦ



«Οἱ στρατιῶται ἀνέβασαν εἰς τὸ φῶς τὸν κ. Ρισανέλ...» (Σελ. 344, στ. β')

Ρισανέλ, τὰ κατορθώματα τοῦ Τζούλη ἐξηρανεῖοντο τελείως. Οἱ ἐξαιρετοὶ αὐτοὶ γονεῖς, μετὰ τὴν αὐταπάτην ἐκείνην τὴν προσιδιάζουσαν εἰς ὅλους τοὺς μπαμπᾶδες καὶ εἰς ὅλας τῆς μαμμάδες τοῦ κόσμου, εἰς πᾶν ὅτι ἀφορᾷ τὰ παιδιὰ των, ἐφθασαν νὰ ποδίδουν εἰς μόνον τὸν Λουλοῦ ὀλοκλήρον τὴν ἐπιτυχίαν.

(Ἐπεται συνέχεια).

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΜΕΤΑ ΤΡΕΙΣ ΜΗΝΑΣ

Ἀγαπητοί μου,



ΤΡΕΙΣ ὀλοκλήρους μῆνας ἔχω νὰ σᾶς γράψω. Καὶ ἀκριβῶς ἀπὸ τὰς 2 Αὐγούστου, πού εἶνε ἡ ἡμερομηνία τῆς τελευταίας μου ἐπιστολῆς. Πόσα συνέβησαν εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, διὰ πόσα ἠμποροῦσαμεν νὰ συνομιλήσωμεν μ' ἐνδιαφέρον καὶ μετ' ὠφέλειαν ! Ἀλλὰ, δυστυχῶς, τρεῖς μῆνας ἡ Διάπλασις ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ ἐκδίδεται τετρασέλιδος.

Ἐπεσε, θὰ εἴλεγε κανεὶς, ἐπάνω τῆς ἡ μαύρῃ σκιά τοῦ πολέμου καὶ τὴν ἐμισοσκέπασεν. Ὅπως ὅταν γίνετα ἐκλειψίς. Καὶ ἀντὶ τῆς καυσελήνου πού σᾶς ἐφώτιζε, δὲν εἶχατε παρὰ ἕνα μισοφθγγαρο. Ἄλλ' ἀρκετὰ διήρκεσε καὶ αὐτὴ ἡ φάσις. Χωρὶς νὰ παύσῃ ὁ πόλεμος, — πού νὰ παύσῃ! — ἡ ἀγάπη τῶν φίλων τῆς, ἐκδηλωθεῖσα ἐμπράκτως, μετ' ἀνανέωσιν συνδρομῆς, μετ' ἐσπᾶθωμα, μετ' ἐπιμῆθειαν παλαιῶν τόμων, κατώρθωσε νὰ πομακρύνῃ τὴν μαύρην σκιάν. Κ' ἡ Διάπλασις εὐρέθη εἰς θέσιν νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν συνήθη ὀκτασέλιδον ἐκδοσὴν, ἐγὼ δέ, — τί χαρὰ ! — νὰ ἐξακολουθήσω τὴν διακόπεισάν ἐπιστολογραφίαν. Θὰ πῆτε: δὲν ὑπάρχει πλέον φόβος γένης διακοπῆς; μόνον τὸ ταμείον τῆς Διαπλάσεως ἐσπερε νὰ ἐνισχυθῇ, τώρα πού τῆς ἐλείψαν οἱ πόροι τοῦ Ἐξωτερικοῦ, καὶ ὄχι νὰ ἐξασφαλίσθῃ ἡ απαιτούμενη ἐπιμῆθεια χάρτου ἀπὸ τὴν Εὐρώπην; Μετ' ἄλλους λόγους, ὅταν θὰ ἔχωμεν λεπτὰ νύχτοραζόμεν, θὰ ὑπάρχῃ ὀρεκτὸν χαρτὶ διὰ τὴν ὀκτασέλιδον ἐκδοσὴν;

Κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ ἀγαπητοί μου, νὰ ἐγγυηθῇ δι' αὐτὸ μετὰ τὸ κεφάλι του. Κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἰξεύρῃ τί θὰ γίνῃ αὐτῶν... Τώρα ἀκόμη εἰμποροῦμεν νὰ φέρνωμεν χαρτὶ, καὶ ὅτι ἄλλο χρειάζεται διὰ τὴν ἐκδοσὴν τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὴν Εὐρώπην ἢ τὴν Ἀμερικὴν. Ἀλλ' ἂν αἶριον περιπλακῇ καὶ ἡ Ἑλλάς εἰς τὸν φοβερὸν αὐτὸν πόλεμον; Ἄν γίνῃ μιὰ γενικὴ ἐπιστράτευσις, — καὶ δὲν περνᾷ σχεδὸν ἡμέρα χωρὶς νὰ ἀναγγέλλεται ὡς βεβαία καὶ πάλιν νὰ διαφθεδεται, — καὶ φύγου ὅλοι οἱ ἐργάται τοῦ τυπογραφείου, τοῦ τειχολογραφείου, τοῦ γραφείου, καὶ σταματήσῃ ἡ περιορισθῇ κάθε ἐργασία; Ἡ Διάπλασις δὲν θάναγκαθῆ τότε πάλιν νὰ ἐλαττώσῃ τὰς σελίδας τῆς ἢ καὶ νὰ παύσῃ ἐπὶ τινὰ καιρὸν; Ἄλλ' ὄχι! Πρὸς τὸ παρὸν ὑπάρχουν

μεγάλοι ἐλπίδες, ὅτι ἡ Ἑλλάς δὲν θὰ ἐπιστρατευθῇ. Ἐπειτα, καὶ πόλεμος ἂν γίνῃ, πάντα ἐλπίζομεν νὰ τὰ καταφέρωμεν. Ἀρκεῖ νὰ εἶνε πόλεμος εὐτυχῆς, νικηφόρος, διὰ τὸν ὅποιον δὲ εἰμποροῦμεν νὰ εἰμεθα βέβαιοι. Δὲν ἐνθυμηθεσθε καὶ τὴν ἄλλην φορὰν, μετὰ τοὺς δύο πολέμους; Ἡ Διάπλασις ἐξηκολούθησε τὴν ἐκδοσὴν τῆς τακτικώτατα. Χάρις εἰς τὴν ἐπιχράτησιν τοῦ Στόλου μας, ὅλοι οἱ θαλάσσιοι δρόμοι ἦσαν ἀνοικτοί. Καὶ εἰς τὰ τυπογραφεῖα εἶχαν μείνῃ ἀρκετὰ... γερωντάκια, τὰ ὁποῖα εἰργάζοντο μετ' ἐξῆλον νεανικόν. Ἀλλὰ καὶ παιδιὰ, νέοι, πού δὲν εἶχαν ἀκόμη στρατιωτικὴν ὑποχρέωσιν. Μόνον ἀργότερα, τὴν ἐποχὴν τῆς ἀπεργίας τῶν τυπογράφων, ἡ Διάπλασις, μὴ ἔχουσα τυπογραφεῖον, ἠναγκάσθη ὀλίγον νὰ σταματήσῃ. Ἀλλ' ὁ πόλεμος δὲν ἐπῆρεσσε διόλου τὴν ἐκδοσὴν τῆς. Ἐτοί καὶ τώρα, καὶ ἂν γίνῃ τίποτε, εἰμπορεῖ νὰ εἰμεθα βέβαιοι, ἐνενηνταεννέα τοῖς ἑκατόν, ὅτι θὰ ἔχωμεν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἐπικοινωνοῦμεν τακτικὰ, καθ' ἑβδομάδα.

Παρατηρῶ ὅμως, ὅτι μετ' ὄλους αὐτοὺς τοὺς φόβους καὶ τοὺς κινδύνους, μετὰ τὴν μερικὴν ἐκλειψίαν, μετὰ τὴν ἀβεβαιότητά περὶ τοῦ μέλλοντος, μετὰ τὰς «περιπετείας» τελοσπάντων, ἡ Διάπλασις σᾶς ἐγενεῖν ἀκόμη προσφιλοτέρα, ἀκόμη πολυτιμότερα. Φυσικά! ἀγαπᾷ κανεὶς περισσότερον ἐκεῖνο πού φοβάται, πού κινδυνεύει, πού λαχταρᾷ μὴ τὸ χάσῃ. Ἴσως καὶ τὴν μητέρα πού μᾶς ἐγέννησεν, ἂν ἤξεύραμεν ὅτι εἶνε ἀθάνατη, αἰωνία, ὅτι δὲν φοβᾶται ἀπὸ τίποτε, θὰ τὴν ἀγαπούσαμεν ὀλιγώτερον ἢ, τοῦλάχιστον, δὲν θὰ ἐτρέμαμεν τόσον δι' αὐτήν... Κοημερινὸς ἡ Διάπλασις μού δέχνη ἐπιστολάς φίλων τῆς, παλαιῶν καὶ νέων, εἰς τὰς ὁποίας βλέπω ἐκφράσεις ἀγάπης, λατρείας, πού δὲν ἐβλεπα ἄλλοτε τόσον θερμάς. Ἀλλὰ καὶ τὴν Διάπλασιν τὴν βλέπω τώρα συγκινημένην καὶ τρυφεράν πρὸς τὰ ἀγαπητὰ τῆς παιδιὰ, ὅσον — εἰμπορῶ νὰ εἶπω, — δὲν ἦτο ἄλλοτε, τὰς ἡμέρας τῆς ἀκρας ἀσφαλίας καὶ εὐτυχίας... Ὁ κίνδυνος, βλέπετε, νᾶσέφριζε ἀκόμη περισσότερον τοὺς δεσμούς πού ἐνώουον τὴν μεγάλην αὐτὴν Μητέρα μετὰ τὰ πολυάριθμα παιδιὰ τῆς. Καὶ ἰδοὺ πῶς ἀπὸ ἕν καλὸν πρόέκυψε τὸ καλόν, πῶς μέσα εἰς τὴν δυστυχίαν τοῦ πολέμου ἐγεννήθη μιὰ εὐτυχία. Ὑπάρχουν τῶντοι εὐτυχέστεροι ἀπὸ ἐκεῖνους πού ἀγαπῶνται δυνατὰ, ἀληθινὰ; Ὅπου εἶνε ἀγάπη, τίποτε δὲν εἰμπορεῖ νὰ λειψῇ. Ἡ ἀγάπη τεναπληρῶνῃ ὅλα. Πῶς; ἐξῆλθεν ἡ Διάπλασις ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν, εἰς τὴν ὁποίαν τὴν ἐρρίψεν ὁ πόλεμος μετὰ τοὺς διωγμούς καὶ τοὺς ἀποκλεισμούς του; Διὰ τῆς ἀγάπης τῶν φίλων τῆς. Καὶ εἰς τί βασίζεται διὰ νὰ ἐλπίζῃ, ὅτι, καὶ ἂν συμβῇ ὅτι-δήποτε, δὲν ἔχει νὰ πάθῃ τίποτε; Εἰς τὴν ἀγάπην τῶν φίλων τῆς!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟ ΤΟΝ "ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ, ΤΟΥ ΣΜΑΤ'ΑΣ.
ΟΙ ΜΕΜΨΙΜΟΙΡΟΙ

Πόσον ἀξιοὶ οἴκτου εἶνε οἱ μεμψιμοῖροι, οἱ οὐδέποτε εὐχαριστημένοι, οἱ εὐρίσκοντες ὅτι τὰ πάντα βαδίζουιν κακῶς, ἀλλὰ καὶ οὐδὲν θελοντες νὰ πράξουιν πρὸς διόρθωσιν τῶν κακῶς κειμένων. Συνήθως δ' ἐκεῖνοι, ὅσοι περισσότερον μεμψιμοῖροῦν, εἶνε οἱ ὀλιγώτερον ἐργαζόμενοι χάριν τῆς κοινωνίας, καὶ οἱ ὀλιγώτερον χρησιμεύοντες εἰς αὐτήν. Οἱ χειρότεροι τροχολοί, λέγει ἡ παροιμία, εἶνε ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι τρίζουιν.

Ὁ ἔχων τὸν χαρακτῆρα δύσκολον, ἀνησυχον, ὑπεκτον, ὁ κυριεῦόμενος διαρκῶς ἀπὸ μερίμνας ἀνευ λόγου, ὑποκαπτεῖ μόνος του τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς του. Πόσοι ἄνδρες καὶ πόσοι γυναῖκες λαμβάνουιν ἀπέναντι τῶν ἄλλων στάσιν ἀπανθοχοίρου, τόσον ὥστε δὲν τοῖμα τις νὰ τοὺς πλησιάσῃ ἀπὸ φόβον μὴ κεντηθῇ! Τοῦ νὰ ὑπερβῇ τις ἐκ προοιμίων δια τὰ δεινὰ, τὰ ὁποῖα ἐνδέχεται νὰ ἐπέλθουιν, δὲν εἶνε ὁ καλλίτερος τρόπος διὰ νὰ τὰ ὑπερικήσῃ. Ἐὰν φέρωμεν φορτίον πρῶτον ἀκόμη μᾶς ἐπιβλήθῃ, τὸ βάρος του ταχέως θὰ μᾶς καταβάλλῃ.

Ὅταν ἔλθῃ ἡ δυστυχία, τότε χρωστούμεν νὰ τὴν δεχθῶμεν γενναίως, ἔχοντες βοηθὸν τὴν πεποθησιν εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ τὴν ἐλπίδα. Τὸ ἔσχατον καὶ συγχρόνως τὸ μεγαλειότερον τῶν ἀγαθῶν εἶνε ἡ ἐλπίς.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α.) Παίγνιον
Ἐσῶλή ἀπὸ τὸ Βουνὸ τῆς Μανιολάσας

ΤΑ	ΣΑ	ΡΑΣ	ΔΩΝ	ΩΣ
Ι	Α	ΨΤ	ΔΩΡ	ΤΑ
Η	ΚΟΣ	ΝΗΣ	Ε	ΚΟΝ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα ἐξ ηττητῶν.

β.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
Ἐσῶλή ἀπὸ τοῦ Νέσωνος

Je ne suis pas ce que je suis; car, si j'étais ce que je suis, je ne serais pas ce que je suis. — Qui suis-je ?

Ἀγλωσσίς: Αἱ λύσεις — ἀσωνδηῖστε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φύλλου, — συνδεδεόμενοι ὑπὸ ἐνὸς μόνου δεκαλέπτου γραμματισμοῦ.

Λύσεις τοῦ 46ου φύλλου

α') Ποιοῦ φίλον ὅστις ἀριστος. — β') A la guerre comme à la guerre.



Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών

Η ΔΑΦΝΗ ΜΟΥ

Στό βάθος του κήπου μας, εφύτρωσε μιά δάφνη. Πώς; δέν τό ξέρω... ρώτησα τόν κηπουρό...

Μέ πολλήν αγάπην τήν περιποιούμαι τήν δάφνη μου. Πηγαίνω ὄσες καί τήν κοιτάζω... ἐπειδή εἶνε κοντά στή σικιά...

Καί νά τί λέω τῆς δαφνούλας μου ὡς κάθουμαι μονάχη κοντά της: «Μεγάλωνε, δάφνη, μέγαλυνε! γιὰτί τώρα δάφνες γιά νά στεφάνω μέτωπα νικητῶν...»

Βαλκανική Συμμαχία

ΚΥΠΡΙΑΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΚΟΥΤΣΟΣ ΤΗΣ ΠΑΛΗΦΙΚΑΡΑΣ

Περπατούσαμεν ἕνα ὥραϊο δειλινὸ μέ τήν γιαγιά μου κοντά στήν ἀλυκή. Τά πετραδάκια, ὁ λεπτὸς ἄμμος...

Ἐξαφνα γύρισα περιεργός. Εἶδα τήν γιαγιά μου νά κἀν τόν σταυρὸ τῆς ψιφιδίοντας: «Ἀη Γεώργη μου, πιστεύω σὸ δαιμό σου...»

«Τότε ποῦ ζούσες στήν γῆ ὁ Ἀη Γεώργη—μεγάλη ἡ χάρι σου!—βρισκότανε σ' αὐτά ἐδῶ τὰ μέρη ἕνα φοβερό ὀτοχιό, ποῦ τὸ λέγανε Κουτσὸν τῆς Παληφικάρης...»

καβαλλάρης ἀπ' ἐκεῖ. Καί ὡς τὸ λήμνησ τὸ ἴστοχιό νά βάλῃ χέρι ἐπάνω του, ἐκεῖνος—δοξάζοντάς του!—τοῦ δίνει μιά καί ὠ τοῦ θανάτου... ἡ γῆ τραντάζεται...

Πανελλήνιος Πόθος

ΚΑΤΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

Ὁ ἥλιος τὸν ὀρίζοντα ἀγγίζει. Κι' ἀπλώνονται στή γῆ ἡ σικιές μεγάλες, ὁ γλάρος ἀπ' τὸ κύμα ποῦ χρυσίζει...

Κυττάζω τὰ δόλοικα ἀπερὰ του, Ποῦ ρυθμικά μέ χάρη ἀνοίγει κλειοῦνε... Τάγαπημένα βλέπει ἔλο νερά του...

Τάγερι, ποῦ φυσοῦσε ἕλ μέρη. Καί φύσκωνε τῶν πλοίων τὰ πανιά, Ἐκόπασε κυττάζω ἐδῶ περὰ

Πῶς σείονται βαρεμένα τὰ κλωνιά. Σέ λίγο 'στὸ σκοτάδι θά χαθοῦνε, Κύττα' τα, Ἥλιε, σ' ἀποχαιρετοῦνε!

Κῦμα

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Τὸ τελευταῖο τριαντάφυλλο τοῦ καλοκαιριοῦ ἀνθεῖ μόνο του, ὀλομόναχο. Ὅλοι οἱ ἀγαπημένοι του σύντροφοι εἶνε μαρμαμένοι... Κανένα πούλουπο, κανένα τριαντάφυλλο δὲ βρισκεται πάνω σὸ κλωνί του...

Ἄφου οἱ ἀγαπημένοι σου κοιμοῦνται, πηγαινε καί σὺ νά κοιμηθῆς! Γιστὸ κι' ἐγώ, νά!... σκορπίζω τὰ φύλλα σου γιά νά πέσουν πάνω σὸ κρεβάτι, ποῦ καί οἱ σύντροφοί σου τοῦ περιβολιοῦ ἔκχήμενοι κάτω, βρισκονται ξεροί, χωρὶς τήν ὀμορφὴ μυρωδιά τους...

Τελευταῖο τριαντάφυλλο τοῦ καλοκαιριοῦ! ἔτσι κι' ἐγώ μορεῖ νά σάκολοῦθῶ μιά φορά, ἕμα ἡ φίλα μέ τοῦς ἀγαπημένους μου ξεχασθῆ καί ἀπὸ τὸ λαμπρὸ στέμμα τῆς ἀγάπης πέσουνε τὰ ἄουμπνία, τὰ μαργαριτάρια καί οἱ ἀμέθυστοι ποῦ τὸ στολίζουν, ἕμα οἱ ἀληθινὰ καρδιές, μαρμαρμένες, βροθεῖν θαμένεσ κάτω, καί οἱ τρυφερές καί πολυαγαπημένες ψυχές πετάξουν σὸν ὀρανό!

Ποῖός μορεῖ τότε νά μείνῃ ἔτσι μονάχος σὸν κόσμο, τελευταῖο τριαντάφυλλο τοῦ καλοκαιριοῦ;

(Παράφρασις)

Ναύαρχος Μιαούλης

ΜΕΣΑΝΥΚΤΑ

Εἶνε μεσάνυκτα. Ὅλοι κοιμοῦνται. Παντοῦ ἡσυχία. Ἡ οὐρανὸς φαίνεται ἐλαφρὰ τὸ περιβάλλον καί δίδει στήν θάλασσα ἕνα γλυκόχρυσον φῶς ποῦ ταλαντεύεται σὲ κάθε μικρὸ κυματάκι...

Ἀντίκου διαγράφεται ἡ σκοτεινὴ σιλουέτα τῆς Χάλκης, ποῦ λάμπει πάνω τῆς τὸ τρεμοσβῆτον φῶς ἕνα-δύο φανῶν. Μπροστά τῆς τῶ Γούρκικα θωρηκτὰ μαδρα, κίμνουν ἕνα πένθιμο στεφάνο μέσα στήν θάλασσα. Καί μοιάζουν λυπημένα, σὴν νά προαισθάνονται μεγάλο μακρυνὸ ταξεῖδι, ποῦ ἴσως θά τὰ καταστρέψῃ.

Ἄφην ἀκούεται μιά διασκερατικὴ φωνὴ πετεινοῦ. Ἀμέσως ἀπ' τήν γειτονιά ἔλονται οἱ συναδέλφοί του τὸν μιμοῦνται, καί γιά λίγο ἡ σιγὴ διακόπτεται. Ἀλλὰ πάλι τὰ πάντα ἡσυχάζουν.

Καθισμένη ἐμπρὸς σὸ παράθυρο, δεμβάζω καί σκέπτομαι εἰς ὅλα σὸν κόσμο ἔχουν χάρι γιά κείνον ποῦ τήν ἔννοει.

Ρεῖμα τοῦ Βοσπόρου

ΣΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑ

Ἦλθα, γαλάζια θάλασσα, νά χαιρετήσω πάλι, τὸ κύμά σου, τ' ἀγέρι, τὸν φλοῖδό σου καί τὸν ἀφρό, τὸ μαγικὸ ἀκρογιάλι, τ' ἀγαπημένα μέρη.

Ἦλθα, γαλάζια θάλασσα, πάλι νά χαιρετήσω, ἕκείνα ποῦ ποθῶ, καί νάναπνεύσω ἐλεύθερα, σὸν βράχο ν' ἀκουμπήσω, καί νά λησμονηθῶ.

Σχοινιστόλιτος Χίος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μπαμπᾶς:— Βλέπεις, Νίκο, ἀπὸ πατέρα λουστρο καί τί παιδί ἔγιναι!

Ὁ Νίκος:— Τί νά σοῦ κάνω; ἄς εἶχα κ' ἐγὼ πατέρα λουστρο.

Ὁ Διδάσκαλος:— Διατί, Παῦλο, ὁ ἀπόστολος Ἀνδρέας λέγεται πρωτόκλητος;

Παῦλος:— Ἀεὶ τὰ λέγοντα εἰς ἄς εἶνε τῆς πρώτης κλίσεως.

Ἐστᾶλη ἐπὶ τὸ Ματωμένο Εἶφος

Ὁ Τυτὸς κλαίει δυνατὰ γιά νά τοῦ δώσουν γλυκό.

Ἐξαφνα παθεῖ καί λέγει σὸν ἀδελφόν του:— Νίκο, κλάψε καί σὺ μιά στιγμὴ ὡς νά ξεκουρασθῶ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Δελφίνου

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 147ος

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

ΔΙΑ ΤΗΝ Α. ΕΣΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1915

1.—Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν ταῦτον δικαιοῦνται νά λάβουν μέρος ὡρεῶν μὲν ὅλοι ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον διὰ τὸ 1915, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν πενήντα (50) εἰς γραμματίστημον αἰλοῖποι συνδρομηταί, καί ὁραχμῆς μῆτις (δρ. 1) οἱ ἄγραστοι.

2.—Ἐκαστος τῶν διαγωνιζομένων ὀφείλει νά στείλῃ ἀπὸ μίαν Συλλογὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων πρωτοτάξιον, ἰδικῶν του, ἀδημοσίευστον, αἰ ὅποια δὲν πρέπει νά εἶνε ὀλιγώτεροι τῶν 10, ὀσπε περισσότεροι τῶν 15.

3.—Κατωθὲν τῆς τελευταίας Πνευματικῆς Ἀσκήσεως, μετὰ τὴν λέξιν Τέλος, ὁ διαγωνιζόμενος ὀφείλει νά γράψῃ τὴν ἐξῆς «Διαδεδοσιν» καί νά υπογράψῃ αὐτὴν μετὰ τὴν ἀληθῆς τὸν ὄνομα: «Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς διαδεδοσὶ τὴν Διάπλαισιν, ὅτι ἕλας τὰς ἀνωτέρω Πνευματικὰς Ἀσκήσεις συνέθεσα μόνος μου, οὐδεμίαν δ' ἐξ αὐτῶν ἀνέγραψα ἀλλάχθην ἐκ χειρογράφου ἢ ἐξ ἐναύκου, ὀσπε ἤκουσα (ἐκτός τῶν Ἀθημαίων καί Ἀρχαίων Αἰνιγμάτων), λεγομένην παρ' ἄλλου».

4.—Ὅταν ἡ Διάπλαισις σχηματισθῇ βάσιμον ἔκδοσιν, ὅτι μίαν συλλογὴν (καί ἂ, ἀκόμη ὁ ἀποστολεὺς αὐτῆς βεβαιώσῃ ἐπὶ λόγῳ τιμῆς τὸ ἐναῦτον), εἶνε ἀντίγραφον ἕξνης ἐργασίας ἀνεκδότου, εἰτι ὑπεξαίρεσις, εἰτι ἐκνοσῆς παραχωρηθείσης, δικαιοῦται νά τὴν ἀποστείλῃ εἰς τὸν Διαγωνισμὸν καί, ἂν θέλῃ, νάναφέρῃ εἰς τὰ ἀποτελέσματα τὰ ὀνόματα τῶν διὰ τοιοῦτον λόγον ἀποκατεσθέντων.

5.—Ἐφ' ὅσον θά δημοσιεύονται—ἀπὸ 1ης προσεχῶς Δεκεμβρίου,—αἱ ἐπισημασμέναι Πνευματικῆς Ἀσκήσεις τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ, δικαιοῦται καί παρακαλεῖται μάλιστα ἕκαστος συνδρομητῆς, νά καταγγέλλῃ ὅσας ἐξ αὐτῶν ἤθελε τυχόν ἀνακαλύψῃ ὡς προερχομένας ἐξ ἀντιγραφῆς δημοσιευμένης. Ἡ καταγγέλλων πρέπει νά εἶνε ὀρισμένη καί ἀποδεικνυμένη, νά σημειώσῃτε δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐπισημασμένης ἢ τοῦ περιτοκῆ, ἔξ ὅ ἢ ἀντιγραφῆ, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἡ σελίς καί ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὀποῖον ἔχει δημοσιευθῆ ἢ καταγγελλομένη Ἀσκήσις.

Αἱ καταγγέλλων, ἐξαιρουμένων καί ἀποδεικνυμένων ἀληθείας, θά ἐγγράφονται εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ βιβλίον, καί κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων τοῦ διαγωνισμοῦ, ὄχι μόνον δὲν θά λαμβάνονται ὄχι ὄφει αἰ κλοπιματικῆς Ἀσκήσεως ἐκαστῆς συλλογῆς, ἀλλὰ καί θάφωρηται ἴσος ἀριθμὸς ἐκ τῶν μὴ καταγγελλθεισῶν.

6.—Ἡ συλλογὴ πρέπει νά εἶνε ὀσπε τὸ δυνατὸν πλήρης, καί περιέχῃ δηλαδὴ μίαν ἢ δύο Ἀσκήσεις ἐκαστοῦ εἶδους, καθ' ἣν τῆξιν δημοσιεύονται συνήθως εἰς τὴν «Διάπλαισιν». Ἰδιαιτέρως συνιστᾶται εἰς τοῦς συνθέτας νάποφεύγουν τὰ τετριμμένα καί τὰ στερεότυπα, τὰ χλιδακίς δημοσιευθέντα, ὡς Ἀετὸς-Ἐτος, Λά-Ἰος-Λάιτος, Κόμηλος-Μήλος κ. τ. λ. καί νά σκέπτονται ὀλίγον διὰ νά κἀμνον νέας, πράγματι πρωτοτύπου ἀσκήσεις, μετὰ λέξεις καί συνδυασμοὺς ἀνεμεταλλεύτους.

7.—ΑἰΠΕΝΑΝΤΙ ἐκαστῆς Ἀσκήσεως, εἰς τὸ περιβόριον τοῦ τετραδίου, πρέπει ἀφεῖντως νά εἶνε γραμμένη ἡ λύσις τῆς.

8.—Ὅσοι ἐκ τῶν διαγωνιζομένων λησμονήσων ἢ παραλείψων σκοπίμως νά σημειώσουν εἰς τὸ τετράδιον τὴν ἡλικίαν των, θά καταταχθῶν εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν, ὀσπεθῆσιν ἡλικίαν καί ἂν ἔχουν.

9.—Αἱ Ἀσκήσεις πρέπει νά εἶνε πολὺ καθορογραμμένα καί εἰσάγνωστοι, εἰς μεγάλα ἐκ κοινῶν χάριτον τετράδια, (χωρὶς δηλαδὴ νά διπλωκεται τὸ φύλλον τοῦ συνήθους χάριτον γραφῆς). Χειρόγραφα ἀκατάστατα, μουντελωμένα, σπρωγραμμένα, δυσανήγνωστα, ρίπτονται εἰς τὸ κλάθει.

10.—Αἱ συλλογαί, ἐπισημασμένα «Πνευματικῆς Ἀσκήσεως» διὰ τὸν 147ον Διαγωνισμὸν, εἶνε δεκταὶ ἀπὸ σήμερον ἄχρι τῆς 15ης Δεκεμβρίου ἔ. ἔ. (Ἐπιμορετε νά τὰς στείλατε ὡς χειρόγραφα ὑπὸ ταινίαν) ἐπὶ συστάσει, πληρωόντες μόνον 25 λεπτά ταχυδρομικά).

11.—Κατὰ τὸ δίσταγμα τῆς α' Ἐξαμητίας τοῦ 1915, θά δημοσιεύονται εἰς τὴν «Διάπλαισιν» Ἀσκήσεις κατ' ἐλευθέρην ἐκλογὴν, ἐκ τῶν ἐπισημασμένων τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ ἀποκλειστικῶς. Τὸν Μάιον θά δημοσιεύωνται ἄποτελέσματα καί θά προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς διὰ τὴν β' Ἐξαμητίαν. Ἐν τῷ μεταξύ, ὀσπεθῆσιν θά δώραται, νά στείλλῃ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν.

Οἱ λοιποὶ ὄροι εἶνε οἱ αὐτοὶ μετὰ τοῦς ὄρους πάντων τῶν μεγάλων Διαγωνισμῶν, τοῦς ὀποῖους βλεπέτε εἰς τὸ 5' Κεφάλαιον τοῦ Ὀδηγοῦ περὶ βραβείων (φύλ. 1ον, σελ. 8).

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τοῦ τρέχοντος 147ου Διαγωνισμοῦ Ἀσκήσεων θά δημοσιεύωνται πρὸς ἀσχεῖς.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἔχοντες ἤδη ἐπιμορε Συλλογὰς νά τὰς στείλουν ἀμέσως, διὰ νά δημοσιεύσων ἔξ αὐτῶν εἰς τὰ πρώτα φύλλα τοῦ Δεκεμβρίου.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ἀθῆναι, 98 ὁδὸς Ἐδριπίου τοῦ 27ην Ὀκτωβρίου 1914.

ΣΗΜΕΡΟΝ τὸ φύλλον ἔχει καί Ἀθηναϊκὴν Ἐπιστολήν. Τὸ προσεχὲς θά ἔγῃ καί «Νέα Περιεργα». Ἐστὶ ἐπαναρχοῦμεθα εἰς τὸ πρῶτον καθέστω. Καί ἤτο καίρος, ἔ;

Ἐπισημασμένα καί εἰς τὸν τελευταῖόν μας μῆνα. Διότι—ἄς τὸ ἐννοήσωμεν καλὰ εἰς τὸν νοῦν των οἱ νέοι συνδρομηταί!—τὸ ἔτος μας ἀρχίζει, ὄχι ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου, ἀλλ' ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου. Καί αὐτὸ, διὰ νά εἶνε ἐπιμορε καί γροσοδεμένος ὁ τόμος μου κατὰ τὰς ἐσπόμε καί νά εἰμποροῦν νά τὸν πείσων, ἔσοι ὀλοῦν, διὰ δῶρον πρωτοχρονιατικόν.

Βέβαια, Μαιμουνδέτσα, ἀφοῦ ἔμεινε πέντε ἡμέρες σὸ κρεβάτι ἀπὸ κρουσθῆμα, θά εἶσαι ἀκόνατη καί ῥωμῆς. Ἀλλὰ δὲν εἶνε τίποτα. Γρηγόρα θά δυναμώσῃ καί θά ζωντανήσῃ. Νά ἰδοῦμε ὅμως, θά δυναμώσῃ καί ἐστὶ... σιτιχοῦργα! Γιὰτί αὐτὰ τὰ ποτηματικία ποῦ μοῦ ἔστειλες, εἶνε μὲν τρυφερά καί μετὰ ἀίσθημα, ἀλλὰ ἔχουν τοῦς στίγους λαυθαριένου.

Ἐύχομαι, Φᾶν, νά μοῦ γράψῃς πολὺ γρηγόρα, ὅτι ὁ μπαμπᾶς σου ἔγινεν ἐπιμορε καλὰ. Πρῶτη-πρῶτη μοῦ ἔλθεν ἡ Συλλογὴ σου Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ὅσον διὰ τὰς «Παρηγήσεις τοῦ Τοῦτο», τί νά σοῦ ποῖ! εἰς τέλος δὲν ἔδραλα μὰ-δὺ λέξεις καί δὲν κατάλαβα τίποτε. Γράφε πιο καθαρά, νά ἔξῃ.

Ἡ Ποθητὴ Δόξα, ἀπὸ τὸ Αἰβερπουλ, μοῦ στέλλει ἕνα περιεργον... Συλλοβικὸν Κυβόλεζον ποῦ ἔλασαν οἱ Ἀγγλοί, Ἀπολείεται ἀπὸ τὰ ὀνόματα των δύο ἀρχιπρατήγων, τοῦ Γάλλου Joffre καί τοῦ Ἀγγλοῦ French. Καί ἰδοῦ πῶς:

Table with 2x2 grid: JOF FRE, FRE NCH

Καθῆτις καί ὀριζοντίως, βλεπέτε, ἀνεγνώσκονται τὰ ἴδια, καί τὸ ἕνα ὄνομα συμπληροῦνται διὰ τοῦ ἄλλου. Αὐτὸ εἰ Ἀγγλοὶ τὸ ἔθεον ἔθρον ἔθρον ἔθρον διὰ τὴν ἡλικίαν των Συμμαχῶν. Τὰ ἔθρον ἔθρον μάλιστα, ἂν καί παύνηον, μίαν ἀπὸ τὰς σοβαροτέρας ἐπισημασμένας τοῦ Λοῦβίνου!

Ἡ Ἠρωϊκὴ Σάμος εὐχαριστεῖ πολὺ τὸν Φάονα διὰ τὸ ὀφθαλμὸν διατίχον, ἀφεῖντως δὲ διὰ τὸ ἔθρον ἔθρον τοῦ δυστυχῶς ὀμᾶνῶμου του, ἐπὶ... εἶχε φάον. Διότι, λέγει, εἰς τὸν τόπον τῆς δὲν εἰσέλκεται πνευλικὸν μαρμαρον, διὰ νά γῆν μνημεῖον ἀνάχρον τοῦ διατίχου. Δὲν τῆς στέλλει ὁ ἴδιος κανὲν κομμάτι, ποῦ εἶνε τὸσον πλησίον τῆς Πεντιλῆς.—Ἐπίσης εὐχαριστᾶ τὸν Ἠρώα τοῦ 1913 διὰ τὰ συλλοβητικία, ἀπορεῖ ὅμως ποῦ βρέθηκε τὸ γατί τόσο γρηγόρα, γιά νά τὸ βραπτίσῃ Φάον. (Μὰ τί! Μόνον στὴ Σάμο γεννοῦν ἡ γάτες!)

Τὴν ἔπαθε ὁ καιμένος ὁ Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων! Ἐἶνε λησμονήσῃ νά σημειώσῃ εἰς τὸ τετράδιον τῶν Ἀσκήσεων τὸν τὴν ἡλικίαν του (9 ἐπὶ) καί φρωτὰ τὸν κατετάχῃ εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν, ὀσπε ἐπίμορε μόνον Ἑπαινον. Ἐνῶ ἂν διαγωνίζετο εἰς τὴν Μικρὰν θά ἔπαρνε Ἀβραεῖον. Αὐτὸ τὸ γράφω, διὰ νά μὴ παραξενεύθῃτε, ὅταν ἂν τὸν ἰδέτε μεθᾶστον νά διαγωνίζετο εἰς τὴν Μικρὰν τάξιν καί... νά μὴ παραλίπετε ποτὴ τὴν ἡλικίαν σας.

Ποτὴ δὲν θά λησμονήσω, Νικητᾶ, εἰς τὸν ἐνεργεῖν σου νῆξῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδρομητῶν μου εἰς τὴν Καβάλλον κ' ἐσημασθῆ ἕνας καλὸς ποῦν διὰ τὸ μέλλον. Ἐν αὐτὸ ποῦ ἔκαμῃς ἐσὺ, τὸ ἔθρον καί ἄλλοι, εἰς ἄλλας πόλεις, ἐπίσης ἐπιμορετικῶς ἐσπαθῶμεθα, ἡ ὀμῃς τῆς Διαπλάσεως θά ἔθο πολὺ διαφωρητικῶς. Αἱ σημειώσεις τῶν Ἐπισημασμένων ἔθρον ἔθρον.

Μυστηριώδης Στάμπος! νά καιτῆς ἀκόμη πέντε-ἕξ Ἀσκήσεις, νά ἀναγράφῃς καί αὐτὰς ποῦ μοῦ ἔστειλες, καί νά μοῦ πᾶς στείλῃς ἕλας μὰτ', κατὰ τοῦς ὄρους τῆς σήμερον δημοσιευομένης Προκηρῆσεως. Τὰ ἄλλα ποῦ μοῦ ἔστειλες θά τὰ χρησιμοποίησω.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθῆσιν τῶν τετραδίων: ἡ Μυστηριώδης Στάμπος! (0) μετὰ Κῦμα, Τέλλου Ἄγραν, Τελλῆν Ναυτοποῦλαν.

Ἡ Διάπλαισις ἀσπάζεται τοῦς φίλους τῆς Γενναῖοῦσιν Στρατηλάτην (συμμορφοῦσιν εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ἐπιστολήν) Φεγγαροπαιδί (τόσον ἔστειλα) Μονιῶδη Ταξιδιῶσιν (ῥεζον τῶν λύσεων ἔστειλα) Ἰόλην (ἡ κάρτα σου διεξιβάσθη) Γ. Θ. Λοῦο. (τὸ μεθᾶστον θά σοῦ ἐγρηθῆ εἰς τὸ α' φύλλον) Γλαβῶν τὸν Πατῆρα (ἔλασα) εὐχαριστῶ πολὺ) Τριφυλίαν (ἔγει καλῶς) Ἑλλήνων Ἰδεοῦδες (ἔλ' αὐτὰ θά δημοσιεύωνται, χωρὶς νά γῆν ἀνάγκη νά ἐκδοθῶν διπλᾶ φύλλα μὴ ἀναμνηστικῶς) Παρηγήσιν Ἰθῶν (ἐστᾶλησαν ἕλα μὰτ') Ναυταί τῆς Ἀέθρον (μὰ νομίζω, εἰτι πάντοτε σοῦ ἀπαντῶ ἡμῶς δὲν ἔλασα καμμίαν ἐπιστολήν σου) ἄς ἔθωμεν λοιπὸν πῶς θά ἔθωμεν τὰ πράγματα (ἔθες βοήθης!) Πηλέα (αὐτὸ ἤτο ἔκκατον, ἕκκα τῶν περιστασῶν) ἀλλὰ τώρα ἡ ἔκδοσις ἐκάνουσθη προσπαθῆσιν λοιπὸν νά ἔγῃ καλῶς; Βαθμοῦς εἰς τὸν ἐλεγγὸν σου, διὰ νά σοῦ ἀνακεῖσων καί τὴν συνδρομήν σου) Τοῦσπαθῶν Ἑλλάδα (πιστεύω, εἰτι τώρα τὰ ἔλασται ὄλα) Μιλτιάδην Σσο. (χάρτην λύσεων ἔστειλα) Κᾶστρον Καλαμῶν (εἰς τὸ ἔθῃς τὸ φυλλάδιον θά ἔγῃ ἀπ' ὄλα, ὀσπε πρῶν εὐχαριστῶ διὰ τὰς φροντίδας καί τὸν νέον ἀγοραστήν) Χάρον διὰ τὴν ποδοῦν τοῦ προσκοπικοῦ σώματος) Θαλασσοπόδη τοῦ Στόλου (ἔθωρα κ' ἐγώ; κατατάσσω σὺμμορον μετὰ τὴν ἡλικίαν ποῦ μοῦ γράφουν δὲν εἰμπορεῖ νά κἀμνῃ ἐξέλεγγιν) Ἀμνηστικὸν Γ. Ἐλευθ. (βραβεῖον ἔστειλα) Πατῆρα τῶν Ἠρώων (ἔλα λοιπὸν! πέρασε τὸ χέρι; ἂν δὲν μοῦ τὸ ἔλεγες, δὲν θά ἐνοοῦσα εἰ ποῦς; ἀπὸ τὸ γράφειμῶ σου γράφεις πάντα τόσο καθαρά! ἐνῶ ἄλλες, χωρὶς πονεμένο χέρι...) Ἐνα Χιωτᾶν (ἔστειλα) Ἀματωρῶν Ἐίφος, Ἀθηναῖων Δάκων, Παρητῶν Ναυτοποῦλον, κτλ. κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλασα μετὰ τὴν 27ην Ὀκτωβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχὲς.

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ

Δῶρον Ἀρχιμυδῶν 3 ἔως 52,80

Οἱ ἔγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ εἰς τὴν «Διαπλάσιν» διὰ τὸ 1915 πρὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου ἔ. ἔ., καθὼς καὶ οἱ ἀνατεσσέντες πρὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου ἔ. ἔ., τὴν συνδρομὴν τὴν διὰ τὸ 1915, ἔχον τὸ προνόμιον νὰ χορηγήσῃ τὸς τόμους τῆς «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1905, ὅλους μαζί ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 7, ἀντὶ δρ. 4 μόνον (καὶ χροσοῦδον ἀντὶ δραχ. 7), τοὺς δὲ τόμους τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1914, ὅλους μαζί ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 8, ἀντὶ δρ. 4,50 μόνον (καὶ χροσοῦδ. ἀντὶ δρ. 7,50)

Δι' αὐτὴν τιμὰν εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου λεπτὰ 50 οἱ ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ καὶ δρ. 1 οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ.

Τὰ πρὸς τοῦτο διατιθέμενα ἀντίτυπα εἶνε 50 ἕξ ἐκάστου τόμου, δηλαδὴ τόμοι ἐν ὅλῳ 800, τοὺς ὁποίους θὰ χορηγήσῃ ὁσοὶ ἀπολάβουν νὰ ἐπιωφεληθῶν τοῦ προνομίου. πρὶν ἐξαντληθῶν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 4ης Ἰανουαρίου.

499. Δεξίγραφος

Ἐπίρρημα... καλόν,
Με ὅμμα ἐν τῶν κοινῶν
Καὶ τοῦ προσώπου μέλος,
Θά κάμουν εἰς τὸ τέλος
Ἐίδῃσαν φορεῖα.
Παῦ φέρεται δὲ τὰ νέα.

Ἐστάλη ἐκ τοῦ Χάρωνος

500. Συλλαβογράφος

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε γράμμα,
Τὸ δεύτερον φωτίζει
Τὸ ὅλον μου εἰς τὴν μάχην
Κεφάλαια ἐχθρῶν θεορίζει.

Ἐστάλη ἐκ τῆς Τροπαίου τοῦ Ἑλλάδος

501. Μεταγραμματισμός

Ἡτομάς εἶναι Ἰταλία
Εἰμαι, λῦτα, καὶ με ζέουσι
Ἐνα γράμμα μου ἂν ἀλλάξῃς,
Στὴν Ἑλλάδα μας ὅμ' εὐφρῃς.

Ἐστάλη ἐκ τῆς Βασιλοπούλας τοῦ Βόνουδ

502. Σίγμα

- +++++ = Γυνὴ Κριτῆς τῆς Γραφῆς.
- *+*** = Ὅροστροφὰ περιφρῆμος.
- *+*** = Ἰθακήσιος χοιροβοσκός.
- *+*** = Βασιλεὺς βαλκαν. Κράτους.
- *+*** = Ὑπατος Ρωμαιοῦ.
- *+*** = Θάλασσα τῆς Βόρειας.
- +++++ = Γυνὴ τῆς Π. Γραφῆς.

Ἡ ἔνω διαγνώσῃ ἀρχαία πόλις τῆς Ἑλλάδος ἢ κάτω σπλάγγων.

Ἐστάλη ἐκ τοῦ Σελιγαμένου Κλαυδίου

503. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνας

- Σε παρακαλῶ, Νίκο, πάμε νὰ παίξωμε σὲ μέρος ποῦ σοῦ εἶπα;
- Σε πῶ μέρος;
- Μὰ σοῦ τὸ εἶπα!

Ἐστάλη ἐκ τῆς Κυριακοπούλας Κωνσταντινουπόλεως

504—508. Μαγικῶν Γράμμα

Τῆ ἀναλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κατωτέρω λέξεων εἰς ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-

τοῦ, νὰ σχηματισθῶν δι' ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ἰλιος, Αἴρος, ἀσπὴρ, Σιάμ, οἶκος.

Ἐστάλη ἐκ τοῦ Γεωργίου τοῦ Βοσπόρου

509. Ἀποστικτὴ ἐξ ἀναγραμματισμοῦ.

Νἀναγραμματισθῶν αἱ κατωτέρω λέξεις οὕτως, ὥστε τὰρχικὰ τῶν ἐπισημασμένων λέξεων νἀποτελοῦν τὸ ὄνομα ἀρχαίου Βασιλέως.
Ἐλπίς, Φαρά, αἰσιον, κῆρος, ἄλλος.

Ἐστάλη ἐκ τῆς Ὀμηριάδος

510. Φωνηεντόβλητον

δ-ρ-ν-ν-κ-ν-δ-δ-ν-ν-θ-λ-δ-ς

Ἐστάλη ἐκ τῆς Ἀφροδίτης Θαλάσσης

511. Γρίφος

6	6			λο		λο
	6	6		λο		λο
		6	6	λο		λο
			6	λο		λο

Ἐστάλη ἐκ τοῦ Φεργαδοπούλου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πηνυαί. Ἀσκήσεων τῶν φύλ. 30,31,32.

308. Ἀρρική (Α, φρική). — 309. Ἀνταλί-δας (ἀντ' ἄλλη δάξ). — 310. Μάγχη, μάχη. — 311. Ἡ Εὐαγγελία, τὸ Εὐαγγέλιον.

312. Σ Σ Σ Σ Α
Α Ο Ο Ι Ν
Ε Α Ρ Η Σ Α Δ Α Ι Α Ν
Σ Ε Α Ρ Η Σ Α Δ Α Ι Α Ν
Ο Σ Φ Ω Ι Δ Ο Σ

313. Ἡ γλῶσσα μὴ πρᾶτρεγέτω τοῦ νοῦ. (Ἡ ἀνάγνωσις ἀρχίζει ἀπὸ τὸ μεσαῖον Η καὶ κατόπιν προχωρεῖ κυκλικῶς). — 314—318. Διὰ τοῦ Ε: ἄξος, πάξις, ἄξων, ἄξιος, ἄξαρτος. — 319. ΣΙΒΗΡΙΑ (Κορσιζιχ, Κεϊγην, ΘαΒώρ, ΣιδΗρος, ΣάΡος, Ἀνιόση, ΛιχἈνάς). — 320. Κρεῖττον εἰς κόρακας ἢ εἰς κόλακας εμπρᾶσιν. — 321. Ἀσπαστα τὰ τῆς τυχῆς. (Ἄς τὰ τὰ τὰ-τ' εἰς τὸ-χ' εἰς.)

322. Ἄνθοαξ (ἄν. Θραξ). — 323. Τόνος — ὄνος. — 324. Ἰαρία - Καρία - Μαρία. — 325. Ἡ οὐκίμα.

326. Κ Σ Σ 327. ΙΟΥΔΑΝΗΣ
Α Α Ο (Ὁδησός, Ροθάνος,
Ν Α Μ Δανά, Ἄνδρος, νῆσα,
Γ Σ Π Α Ν Ι Α σα, Ἡστιάς, Σαρ-
Ι Μ Δ δηγία. — 328. Στερ-
Ρ Ι Α νή μου γινώσι, νὰ
Π Σ Σ σὲ εἶχα πρᾶτα. —

329. ΡΟΔΟΣ - ΣΥΡΙΑ (Ρωσία, Ὀλύμπια, ΔαΡετος, Ὀσίρις, Σία, — 330. Ἀρχὴ σφίγος φόδος Κυρίου. — 331. Μὴ εἰς ἴδιον κρήνης κάλλοτραμ (μὴ - εἰς ε - δύο κρη - ἦν εἰς κάλ - ὄ τρία.)

332. Πέρογμος (περ. γάμος. — 333. Κόσσυφος (Κῶς ὅφ' ὄς). — 334. Ἄνθος (ἄν. θῶς). — 335. Ἐατωρ - Ἀλέκτωρ.

336. Α Ε Σ 337. Νόθη ἡμερόνα
Ε Ρ Ο ποιοῦ. (Ἡ ἀνάγνωσις
Κ Γ Μ κατά στῆλας, ἐκ τῶν
Π Ε Δ Α Γ Ρ Ο Σ κάτω πρὸς τὰ ἄνω,
Α Σ Τ λαμβανόμενας δεξιό-
Α Ι Ο θεν καὶ ἀριστεροθθεν
Κ Α Σ ἐνωλέξ). — 338 —

341. 1. Κρεῖττον τῆ ποῦ ἀλλοτέν ἢ τῆ γλῶσση. 2. Τοῦ Θεοῦ ἢ ἀρωγῆ εἰς τὸ πέσμα ὀδηγεῖ. 3. Ὁ γραμματικὸν ἔπιτροπος οὐ βλέπει βλέπων. 4. Κάλιστον χράμα τὸ τῆς αἰδοῦς ἐρόθημα. — 342. ΘΑΛΗΣ (Θερός, Ἀρστέρα, Ἀμυνη, Ἥττα, Σιάτος). — 343. Καθαροὶ ἐστε φυγῆ τε καὶ σώματι. — 344. Μηδένα μωήσης (μηδέν-ἄμ-εἰς εἰς εἰς.)

ΤΟ 370Ν ΕΤΟΣ

Ἀπὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου 1914, ἡ Διάπλασις τῶν Παιδῶν, εἰσαρξεται εἰς τὸ 370ν αὐτῆς ἔτος.

Οἱ συνδρομηταὶ μας, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἢ ἡ λήγε μ ετ ὀλίγον, παρακαλοῦνται Ν' ἈΝΑΝΕΩΣΟΥΝ ἐγκαιρῶς, καὶ εἰ δυνατόν ἀπὸ τοῦδε, πρὸς ἀποφυγὴν μεγάλης οὐσώρευσεως ἔγγραφῶν κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Οἱ ἔγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν των, ἐτησίαν ἢ ἐξαμηνίαν, ἀπὸ σήμερον ἕως τῆς 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΚΑΗΡΩΣΙΝ τῆς πρώτης ἐβδομάδος τοῦ προσηχοῦς Δεκεμβρίου. καθ' ἣν ὁ κληρονομήσμενος, εἰς ὄνομα, θὰ κερδίσῃ ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧΗΝ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ἀξίας δραχμῶν 100, μ' ἐπιπλέον κέρδος 50,000.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1915 θὰ γίνωνται ΑΛΛΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ Δῶρων ποιμῶν, ἀξίας 1600 ἐν ὅλῳ δραχμῶν, εἰς ἐκάστην τῶν διασίων, κατὰ τοὺς ὅρους τοὺς δημοσιευθέντας εἰς τὸ 46ον φύλλον, σελ. 330, θὰ συμμετέχουν οἱ ἐγκαιρῶς προσληρωσάντες τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ 1915. Τὰ δῶρα διὰ τοὺς 50 κερδίζοντας ἀριθμοὺς ἐκάστης τῶν τεσσάρων τούτων Κληρώσεων, θὰ εἶνε ὅμοια μὲ τὰ τῆς Τετάρτης Κληρώσεως ἔ. ἔ. ἢ ὁποία ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 47ον φύλλον.

Ἐκτός τούτων, οἱ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν των ἢ ἔγγραφόμενοι νέοι μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου ἔχον τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιωφεληθῶν τοῦ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥ, περὶ ὃ ἐν ἀρχῇ τῆς παραδοσης σελίδος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[14—109]

Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου, ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ σου ἑορτῇ εὐχόμεθα ἔτη πολλά. — Κάσιτρον Καλαμῶν, Νέος Βουλγαροκτόνος.

[14—110]

Ἀνταλάσσω γραμματικόσημα ἐξωτερικὰ ἀναποδίδων ἄλλα τοιαῦτα ἢ Κυριακά. — Διὰ τοὺς ἀσφαλίσταται: Κωνσταντίνον Σ. Κτωρίδην, Λάρνακα (Κύπρου).

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 45ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 336)

ἈΘΗΝΩΝ: Γεώργ. Κ. Πουλίκος, Ἀνδία Αἰθῶς, Δεκαπενταετῆς Πλοῖαρος, Νέων, Γεώργ. Ἀλ. Κοκκῶνης, Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδῶν, Χρυσούλα Στασινοπούλου, Κων. Ἀ. Ἐλευθεροδάκης, Γεώρ. Κολιδάς, Θεοδ. Ζέμκος.

- ΑΙΓΙΝΗΣ: Μάρκος Παγανίτης.
- ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Πηλεὺς.
- ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Κωνστ. Γ. Σταυροπούλας.
- ΑΡΓΟΥΣ: Βρασ. Χρ. Λύδας, Μάνος Κωλ. Οἰκονόμου, Ἀγγελ. Χρ. Λύδας.
- ΒΡΑΚΕΛΕΙΟΥ: Χ. Γ. Λωσάκης.
- ΙΘΑΚΗΣ: Γεω. Κ. Κολιτάκης.
- ΚΑΛΑΜΩΝ: Στυλ. Δ. Καρμαλιώτης.
- ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Δημ. Γεωργ. Δεσφύλας, Χαρ. Σ. Πατσός, Σπυρ. Σταυρός.
- ΛΑΛΑΣ (Ὀμυρῶν): Ἰ. Σ. Δημητράκουλας.
- ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Διονυσίου τῆς Βασιλῆς.
- ΠΑΤΡΩΝ: Σπυριδούλα Κ. Τσαντζοῦ, Παν. Δ. Σταυροπούλας.
- ΠΥΡΓΟΥ: Θ. Ζέμκος.
- ΥΔΡΑΣ: Ἐλένη Δημ. Δεβελίκου, Εὐγενία Π. Ζουρνέου.
- ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γεώργ. Ν. Σφακιανός.
- ΧΙΟΥ: Νικόλ. Κ. Κοκκῶνης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐκρίνων τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐπέστησαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐκλήρωθη ὁ ἐν Καλαμῶν ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΣΦΑΚΙΑΝΟΣ, ὁ ὅποιος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Νοεμβρίου.